

Владислава Дяченко

(13р., ЗОШ І-ІІІ ст., с. Басань, Пологівський р-н, Запорізька обл.)

Шкільна газета бореться за Єдину Україну

Перша хвилина мовчання

Наша країна змінилася за останній рік, змінилися люди. Діти теж відчують зміни, стають не лише споглядачами, а й учасниками подій. Ці зміни я відчула вперше після 20-го лютого 2014 року. Після цього дня почали говорити про Небесну сотню. В нашій школі ось уже п'ять років видається газета «Паросток». Чотири роки з п'яти я беру участь у її створенні. До складу редакції входить сім учнів і керівник.

Після 20-го лютого в нашій школі не відбулося ніяких змін. За розкладом проходили уроки, школярі весело сміялися на перервах. Засідання редакції завжди проходить на великій перерві. Того дня ми розпочали його хвилиною мовчання. Так ми вшанували пам'ять загиблих на Майдані патріотів. Декілька дівчат-школярок і наш керівник схилили голови, віддаючи данину пошани тим, хто віддав своє життя за Україну. Потім наш редактор Валя Пишна написала про хвилину мовчання в газеті. Ми почали відчувати себе українцями.

Акція «Ми – українці»

Через місяць півострів Крим в результаті незаконного референдуму відійшов до Росії. Ще через деякий час розпочалася війна на Донбасі. Довгий час вона називалась АТО, і зараз так називається, хоча всі розуміють, що як для АТО вона має надто великий розмах.

У квітні 2014 року наша редакція організувала акцію «Ми – українці». Шкільне подвір'я того сонячного весняного дня розцвіло синьо-жовтими кольорами. Не всі учні та вчителі того дня підтримали нашу акцію. Але більшість висловлювали свою щире любов до Батьківщини, до її традицій, мови, пісень. Ми висловлювали свою любов до України в піснях та віршах. Уперше учні нашої школи співали Гімн України. Як справжні патріоти, ми співали Гімн, поклавши руку на серце. Деякі учні одягли вишиванки, а прапори накинули на плечі, як на Майдані. У багатьох в руках тріпотіли маленькі прапорці.

Член нашої редакції Денис Василенко виступав на мітингу. Він декілька днів ходив до школи, накинувши на плечі прапор України. Так він ішов щодня сільською вулицею. На шкільному мітингу Денис зізнався, що однокласники його за це називали «бандерівцем», «патріотом». І тоді я зрозуміла, що не всі українці люблять Україну, що ми різні. І проблема саме в нас: якби усі українці любили Україну, війни б не було.

Майдан у травні 2014 року

У травні минулого року команда «Паростка» була учасником Міжнародного фестивалю-конкурсу «Пресвесна на Дніпрових схилах». До Києва їздили, окрім мене, наш керівник і однокласниця Аня. У Києві легше бути патріотом. Ми відвідали Майдан Незалежності. На Майдані ще стояли намети, ще лежали неприбрані купи гумових шин, на місці загибелі людей стояли свічки, хрести, лежали квіти. Привертали увагу дитячі малюнки, фото загиблих патріотів, плакати із закликами до волі, скриньки для грошей. Ми піднялись по Інститутській вулиці, де з особливою жорстокістю розстрілювали беззбройних людей.

І на Майдані, і на Інститутській стояла сумна, тривожна атмосфера. Там загинуло багато людей, своє життя вони віддали за вільну Україну. Сміливість та відвага таких людей завжди викликатиме повагу.

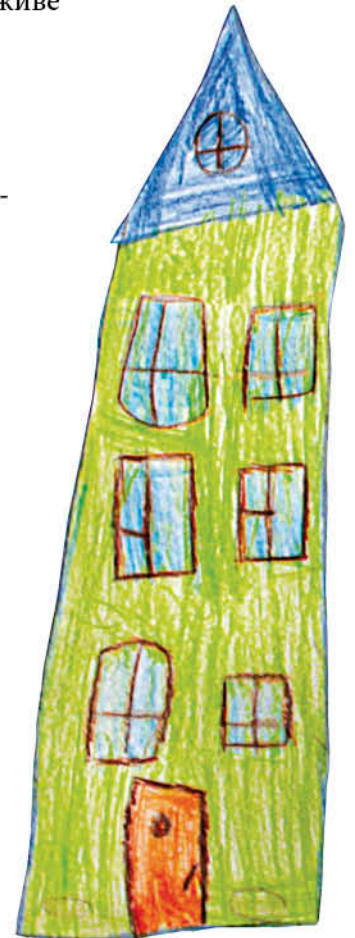
На фестивалі ми познайомилися з дівчатами-журналістами з міста Радехова Львівської області і подружилися з ними. Жителів Львівщини у нас називають «бандерівцями». Одна з дівчат навіть живе на вулиці Степана Бандери і пишається цим. А я живу на вулиці Леніна.

Патріотична конкурсна газета

Восени делегація «Паростка» відвідала ще один фестиваль – «Золота осінь Славутича». До Славутича ми їздили удвох – я і керівник. Наших журналістів не відпустили батьки, бо війна розгорялася все більше. Тема конкурсної газети: «Бути патріотом – просте людське щастя». Наша газета була визнана найкращою, на фестивалі ми отримали Гран-прі. Про що ми писали? Писали правду. Я брала інтерв'ю у жителя Криму, студента одного з київських університетів Аліма, татарина за національністю. Статтю ми назвали «Крим ваш?». Алім розповів про життя на півострові після окупації. А ще я писала про символіку, про те, як нам роздавали щоденники та шкільне приладдя з агітацією за правлячу партію. Щоденники були синього кольору.

Я буваю на багатьох фестивалях. У 2012 році була учасником фестивалю дитячої журналістики у Донбасі. Уже тоді ми відчували неприязнь до української мови і до всього українського. Доросла людина, вчителька за фахом, куратор однієї з шкільних газет при мені висловлювала зневагу до моєї рідної мови. Про це ми теж написали у конкурсній газеті. На фестивалі у Славутичі я зустріла іншу людину, журналістку, яку добре знаю і поважаю. Її рідна мова – російська. За короткий час вона вивчила українську мову і на всі свята одягає вишиванку. Звати її Майя Феліксівна. Обидві жінки працюють з юними журналістами, виховують їх.

Наша конкурсна газета – ще один етап боротьби за єдину Україну. Газету читають багато людей, ми викладаємо її на своєму сайті.

Довіряю журналістам-патріотам

У вересні 2014 року я писала статтю про інформаційну війну. В ній я розповідала про тяжку ситуацію в країні та про журналістів, яким довіряю. Я читаю та довіряю обласній газеті «Запорізька правда», а саме її редактору-патріоту Аллі Кобинець. Що стосується українського телебачення, найчастіше дивлюся телеканал «1+1», на ньому щовечора транслюється «Телевізійна служба новин» (ТСН). Деякі учні заявляють, що батьки не дозволяють дивитись телевізор, бо там транслюються страшні новини. Можливо, маленьких дітей треба обмежувати у доступі до інформації, але шкільні журналісти мають знати про події в Україні.

Люди без батьківщини

Влітку через наше село їхали танки і інша техніка. У листопаді минулого року я взяла участь у конкурсі «Свобода. Демократія. Медіа». Конкурс проводився за ініціативи Академії української преси. Для участі в конкурсі писала есе «Відповідь авторці ненадрукованого листа». Наша редакція попросила дівчину-біженку зі сходу України розповісти про останні події, що трапились з нею. Відповідь вразила своєю байдужістю до долі України і до її захисників. Складалося враження, що дівчина не чула, як через село їхали танки. Листа ми не надрукували. Але ж таких людей багато. Як називається їхня батьківщина, якщо не Україна?

Про любов до України та її символів, про повагу до її захисників ми пишемо у кожному номері.

П'ятиріччя газети

У січні наш «Паросток» святкував своє п'ятиріччя. Для своїх гостей ми підготували виставку усіх номерів газети. Уже перші сторінки останніх номерів передають наш настрій і бажання заявити про любов до України. Учні з Прапором України, старшокласники на тлі синьо-жовтого мосту, делегатка Міжнародного фестивалю у вишиванці – такі фото ми ставимо на першу сторінку.

На святі шкільної газети зібрались наші однокумці, люди, які люблять свою країну. І вишиванки, і українські народні пісні, і сучасні пісні про Україну, і щира українська мова, і натхненне виконання Гімну сповнювали наші душі гордістю за наш український народ. Народний фольклорний козацький ансамбль «Жайвір» закінчив свій виступ закликком «Слава Україні!». Звичайно, ми відповіли: «Героям слава!». І були у тій відповіді і гордість, і пошана, і усвідомлення того, що ми належимо до героїчного народу, який бореться за свою незалежність. Бореться за незалежність України і наша шкільна газета.

